

אין סוף פֿון דער רגע

אלי, אלי, זיי דו מיין מלאך-המוות,
גיב מיר דעם טויט פֿון דיין האַנט
שטיל —

נישט פֿון דער האַנט פֿון אַ מענטשן.

נישט דורך פֿייער. נישט דורך חנק.
נישט פֿון דער האַנט פֿון אַ מענטשן.

ווי אונטער דער שווערער משא אַ געשלאָגן פֿערד
וועל איך אַראָפּבוקן
דעם שטערן צו דער ערד
און זען דיין פנים, נישט דיין רוקן.

ויהי בוקר, ויהי ערב. דער זעראָ-טאָג דער אַכטער.
אלי, אלי, אין דער שעה דער פֿינף און צוואַנציקסטער
זאָל ער קומען, דער תּוהו־וּבּוֹהוּ, פֿון דיין האַנט.
ווי דער אָנהייב, זאָל זיין אויך דער סוף
מיט דער ספֿירה דער פֿערטער.

פֿאַרגיב זיי נישט, טאַטע-פֿאַטער,
זיי ווייסן וואָס זיי האָבן מיר געטאָן.

און דו האָסט דיר באַדענקט אויף דיין באַשאַף.

אין דער רגע פֿון סוף, הוי אלי! נישט דורך אַ מענטשן
וואָס אין דיין צלם, אין דיין געשטאַלט.
נידער אַראָפּ איך זאָל זען דיר אליין
אין סוף פֿון דער רגע.